

KRISTINE HAUGLAND

ODA RADOOR

VICTORIA SANDØY (ILL.)

TIRIL LANGT, LANGT BORTE

ET EVENTYR BASERT PÅ TH. KITTELSENS MALERIER

KRISTINE HAUGLAND

ODA RADOOR

VICTORIA SANDØY (ILL.)

TIRIL LANGT, LANGT BORTE

ET EVENTYR BASERT PÅ TH. KITTELSENS MALERIER

© Figenschou forlag 2019

© Tekst: Kristine Haugland & Oda Radoor

© Illustrasjoner, omslag og design: Victoria Sandøy

Sats: Svovel

ISBN: 9788293335818

Trykk: Livonia Print

www.figenschouforlag.no

Følg figenschouforlag på Facebook og Instagram

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverksloven eller avtaler om kopiering inngått med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale medfører erstatningsansvar.

Figenschou forlag

Det var en gang en jente som het Tiril. Hun bodde i et hus
inni skogen sammen med mammaen sin. Mammaen var
snill og huset var fint. Men det var ingen å leke med der.
Hun kjedet seg masse.

En dag det regnet, kjedet hun seg så mye som dette.

«Kan du ikke lese noe da?» sa mamma.
Tiril så seg rundt, og fikk øye på en bok.
Der stod det:

Nøkk, nøkk,
du synker, jeg flyter.

«Kjedelig,» sa Tiril.

Da gikk hun i skuffen og tok fram en kniv.
«Kan jeg ...?» tenkte Tiril.
«Tiril!» sa mamma strengt.
Tiril fikk ikke leke med kniven.

Da kjente hun lukten av boller med sjokoladebiter som stekte i ovnen.
«Kan jeg åpne ovnsdøra, og stikke hodet inn og ...?» tenkte Tiril.
«Tiril!» ropte mamma.
Tiril fikk ikke stikke hodet i ovnen.

«Kan jeg ... ta denne tusjen og tegne på veggen?» tenkte Tiril.
«TIRIL!» skrek mamma.

«Nå er det nok. Din trollunge. Helt umulig er du.
Gjør som jeg sier. Slutt og tull. Ikke bråk. Sitt stille.
Tørk deg rundt munnen. Vask hendene. Nå går du
på rommet ditt. Og blir der!»

Tirilil gikk på rommet sitt. Og så ... gråt hun.

Da hørte hun noe.
En melodi så trist.
Den kom fra skogen.

Mamma,
kan jeg gå ...?
Nei, jeg spør ikke.

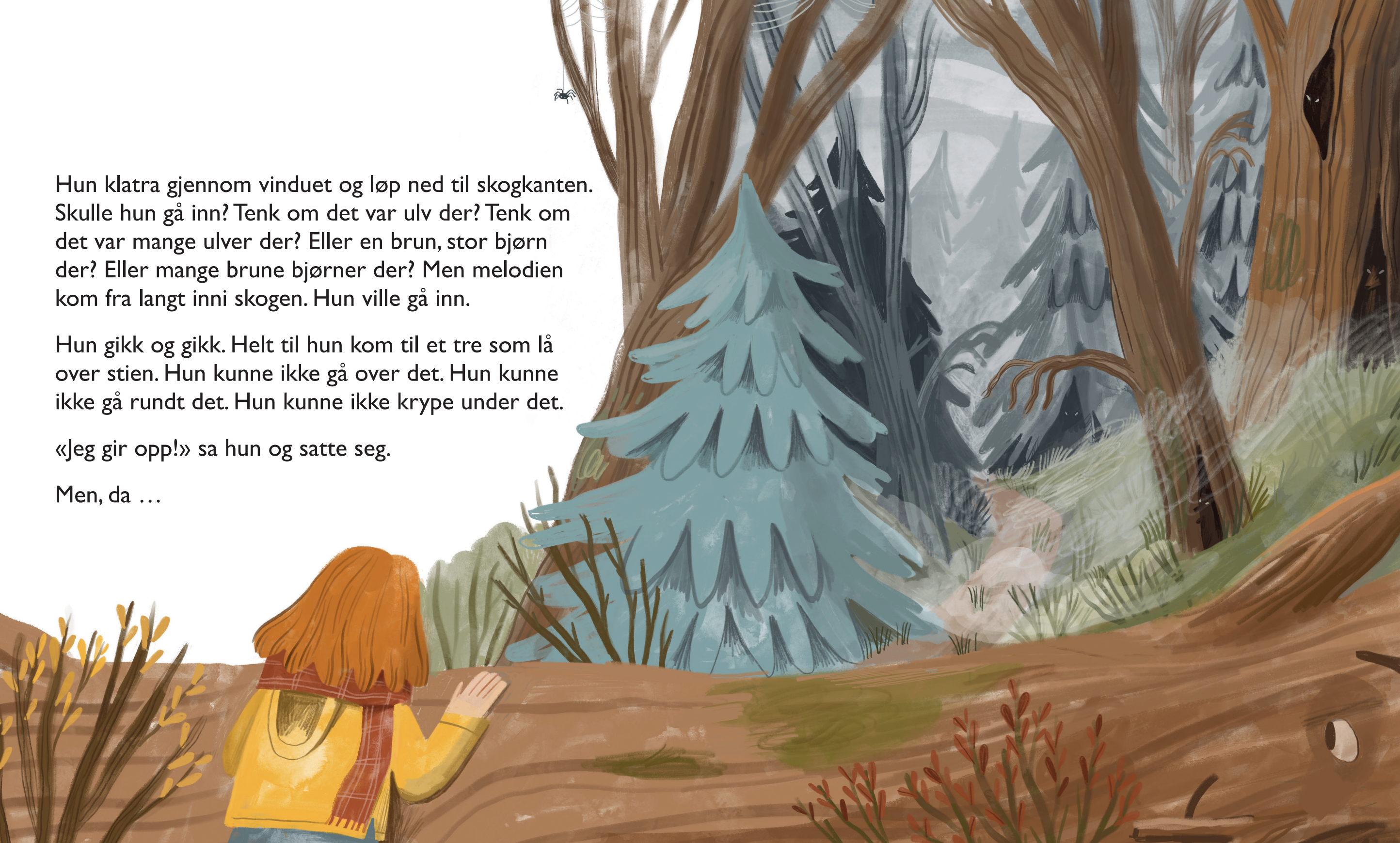

Hun klatra gjennom vinduet og løp ned til skogkanten. Skulle hun gå inn? Tenk om det var ulv der? Tenk om det var mange ulver der? Eller en brun, stor bjørn der? Eller mange brune bjørner der? Men melodien kom fra langt inni skogen. Hun ville gå inn.

Hun gikk og gikk. Helt til hun kom til et tre som lå over stien. Hun kunne ikke gå over det. Hun kunne ikke gå rundt det. Hun kunne ikke krype under det.

«Jeg gir opp!» sa hun og satte seg.

Men, da ...

Treet rørte på seg!
«Hallo,» knirka det. «Hvem er du?»
«Jeg er Tiril. Hvem er du?»
«Jeg er Greintroll og nå har jeg liggi her
i hundrevis av år og jeg kommer ikke løs.
Kan du hjelpe meg?»

Hun tok fram kniven. Hun skar og skar helt til rota slapp.

Greintroll reiste seg og strakk på greinene.

«Takk!» sa han.

«Nå har du hjulpet meg, så nå skal jeg hjelpe deg.»

«Jeg er redd for å gå i skogen alene,» sa Tiril.

«Kan du gå sammen med meg?»

«Hvor skal vi?» spurte Greintroll.

«Hører du melodien?» svarte Tiril.

«Vi skal følge etter den.»

De gikk og gikk helt til de
kom til et stort fjell som lå midt på stien.

«Å nei, vi kan ikke gå over det.

Vi klarer ikke gå rundt det.

Vi klarer ikke gå under det.

Vi gir opp,» sukket Tiril og Greintroll.

Fjellet rørte på seg.

«OMM OMM OMM,» buldra fjellet.
«Det prøver å si noe, men det har ikke noen munn!» knirka Greintroll.
Tiril tok fram tusjen.
«Det fikser jeg!» sa hun og tegna en munn.

«Det var deilig,» buldra fjellet.
«Nå kan jeg fnakke, men jeg kan ikke fe.»
«Det fikser jeg lett som bare det!» sa Tiril og tegna to øyne.

«Åh, men er det ikke noe fom mangler midt i fjefet?» sa fjellet.
«En nese!» sa Tiril.
«En nefe!» sa fjellet.
«Tufen takk, jeg heter Fteintroll.

Nå har dere hjulpet meg, få nå fkal jeg hjelpe dere.»

«Vi leter etter en melodi, men vi vet ikke hvor den kommer fra,» sukket Tiril.

«Det ordner jeg,» buldret Steintroll. Han la seg ned på magen så de kunne klatre opp på skulderen hans. Og langt, langt borte så de noe lyse og glitre.

«Det er der melodien kommer fra,» sa Tiril og pekte.

«Da er det dit vi skal,» knirket Greintroll.

«Da er det dit vi skal,» buldret Steintroll.

«Det er et slott,» sa Tiril.

Er det noen fom
har en rofin?

En halv bolle?

Jeg er tørst!

Halla
folkens!

Så begynte de å gå. Og de gikk og gikk. Men de hadde ikke gått langt før de la seg rett ned.